

Pyhäkön

Lamppu

Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 5/2008

TERVEISET JUUDAALTA

JUHANA POHJOLA

Haluan rohkaista sinua. Haluan kehottaa sinua *kilvoittelemaan sen uskon puolesta, joka kerta kaikkiaan on pyhille annettu*. Näillä Herraamme pikkuveljen sanoilla on suuri ajankohtaisuus. Aikamme on täynnä laskelmoivaa Juudaksen viisautta, joka kysyy vallanpitäjien ja yleisen mielipiteen tahtoa ja hellin sanakään- tein kavaltaa Jeesuksen. Ei kiroten vaan Herramme kielletään siunaten ja suudellen. Siksi tarvitsemme Juudan kirjeen vakavia terveisiä, kun näemme miten hänen varoituksensa toteutuvat. *Jumalattomat kääntävät meidän Jumalamme armon irstau- deksi ja kieltävät ainoan Valtiaamme* (4). Kyse ei ole vain piispallisesta sanaleikistä samaa sukupuolta ole- vien parien siunaamisen sallimisessa. Siunata saa, mutta rukoushetken nimellä! Mutta kun siunauksesta ilman virallista kaavaa on tullut jo piispojen hyväksymä käytäntö, niin se välttämättä johtaa myös sen 'viralliseen kaavoittamiseen'. Niin kuin eräs kirkkoherra rohkaisten opasti: ensin muuttuvat käytännöt, sitten kirkollinen lainsäädäntö. Mutta kyse on myös siitä, ettei kenenkään meidän elämämme käytännöt veisi hengelliseen välinpitämättömyy- teen. Juuda varoittaa meitäkin: *Nuo ihmiset ovat osaansa tyytymättö- miä valittelijoita, jotka elävät himo- jen vallassa* (16). Tunnustuskirjat kutsuvat uskomaan, opettamaan ja tunnustamaan!

Ensinnäkin uskomaan. *Rakentakaa itsenne pyhimmän uskon perustuk- selle* (20). Me näemme ympärilläm- me paljon väärää, jota tulisi purkaa. Mutta tärkeitä on kuitenkin ra- kentaminen. Siksi Luther-säätiö ei ole banderollien ja julkilausumien protestiliike, vaan jumalanpalvelus- yhteisöjen rakennusliike. Meitä yh- distää positiivinen ja innostava halu rakentaa pyhimmän eli Jumalan sa-

nan ilmoittaman uskonopin perus- talle. Siksi kehotamme toisiamme elämään Vapahtajamme hoidossa niin kotihartauksissa kuin messu- yhteydessä. Näin pysymme Jumalan rakkaudessa (21).

Toiseksi opettamaan. *Armahtakaa niitä, jotka epäilevät. Pelastakaa ne, jotka voitte, temmatkaa heidät tulesta!* (22-23) Juuda puhuu tässä kahdenlaisista ihmisistä: epäroijista ja tulella leikkijöistä. Meidän tulisi siis armahtaa niitä, joilla on paljon kysymyksiä, mutta ei vielä selviä vastauksia. Ympärillämme on paljon hämmentyneitä ihmisiä, jotka eivät tiedä kumpi on oikea ja kumpi va- sen käsi. Rukouksenamme tulisikin olla, että samalla kun me pyydämme itsellemme varjelusta seistä uskom- me pyhimällä perustuksella meillä olisi kärsivällisyyttä ja aikaa ymmär- tää keskeneräisyyttä ja ontumista. Sillä samalla armahtavaisuudella, jolla Herra on meitä itse kutakin johdattanut, mekin saamme kohda- ta uskossaan ja käsityksissään vielä hyvin puolitiessä olevia. Siksi tarvit- semme tilan ja kuuntelun ilmapiiriä.

Toinen ryhmä on ne, jotka eivät ole epävarmoja, vaan ovat jo menneet uskossaan ja elämässään mukaan vallitsevaan ajan henkeen. Anta- neet periksi. Tunnustaneet 'tosiasiat'. Hyväksyneet Raamatun 'aikasidon- naisuuden'. Tajuamatta sitä, että jos astuu väärään junaan, niin ei auta vaikka sen sisällä kulkisi toiseen suuntaan. Jumalan sana on sellai- nen voimajohto, jolla ei pidä lähteä leikkimään. Näitä tulella leikkijöitä tulee opettaa ja varoittaa. Ettekö näe mihin tuo johtaa? Minne nuo rai- teet vievät? Meillä tulisi olla rakkaus ja hätä, että moni tulisi temmatuksi tulesta, etteivät he tuhoutuisi tämän maailman viisaiden pettäminä.

Kolmanneksi tunnustamaan. *Toi-*

sia taas säälikää kavahtaen heitä, inhotkaa heidän ruumiinsa tahraa- maa vaatetta (23). Tunnus sisältää myönteisen toiminnan lisäksi myös irrottautumisen väärästä. Niitä tulisi kavahtaa, jotka eivät halua raken- taa pyhimmän uskon perustalle, vaan pinttyneesti yrittävät särkeä sitä. Niiden ehtoollispöytään ei tulisi mennä, jotka vastuullisissa hengel- lisissä tehtävissä julkisesti edistävät Jumalan sanan turhentamista. Pitää- kö kristittyjen sitten inhota joitakin ihmisiä? Ei! Ketään ihmistä ei saa inhota, mutta kyllä heidän vaattei- taan eli vääriä opetuksiaan. Tämän kuvan Juuda on lainannut Sakar- jalta, joka vertaa pahoja tekoja ja syntejä tahraisiin vaatteisiin (Sak. 3). Maailman silmissä tällaiset vaatteet ovat muodikkaat ja tyylikkää, mut- ta Jumalan silmissä kauhistus. Siksi kastepukumme kieltää meitä pukeu- tumasta niihin antautumalla hengel- liseen yhteyteen niiden valmistajien ja levittäjien kanssa.

Tätä uskomme, opetamme ja tun- nustamme Juudan ja kaikkien apos- tolien kanssa. Ja jäämme Juudan terveisten varaan: Hänen, joka voi varjella teidät lankeamasta ja asettaa teidät nuhteettomina, riemuitsevina kirkkautensa eteen, hänelle ainoal- le Jumalalle Jeesuksen Kristuksen kautta kunnia! ■

EEVA PITKÄRANNASTA LUTHER-SÄÄTIÖN UUSI TIEDOTUSSIIHTERI

✍️ JUHANA POHJOLA 📷 HANNA PENTTINEN

Punainen polkupyörä hiljentää vauhtia ja pysähtyy Kalevan-kadun kulmalle. Ovesta sisälle keskelle työmaata astuu nuori nainen. Polkupyöräkympärän ja pitkien hiusten alta paljastuvat hymyilevät kasvot. Ne kuuluvat Eeva Pitkärannalle. Työmaakokous on alkamassa. Tarkoitus on päivittää Luther-säätiön toimintakeskuksen remontin eteneminen. Ja Eeva tietää missä mennään. Hän on koordinoinut yhdessä arkkitehdin ja työnjohtajan kanssa tarvikkeiden tilausta, lupien hakemista, talkooväen kutsumista ja kaikkea mahdollista, mitä projekti voi vain mukanaan tuoda. Ja tämä on vasta alkua sille, mitä Luther-säätiön uusi tiedotussihteri on kutsuttu tekemään.

Eeva Pitkäranta on kotoisin Espoosta, vaikka juuret menevätkin Etelä-Pohjanmaalle. Hän on saanut kasvaa uskovassa kodissa, ja sunnuntainen matka messuun on tullut tutuksi jo lapsena. Hän kuuluu laulavaan Pitkärannan perheeseen, joka monissa eri yhteyksissä on seurakuntaa laulullaan rakentanut. Eevan vanhempien, Erkin ja Marjan, lisäksi kolme sisarusta perheineen asuu pääkaupunkiseudulla. Heidät kaikki voi löytää sunnuntaisin Markus-yhteisön messusta.

OPISKELUA JA PALJON MUUTA

Eeva opiskeli Helsingin yliopistossa käsityönopettajaksi ja valmistui viime kesäkuussa kasvatustieteen maisteriksi. Pääaineena oli käsityötiede, sivuaineina hän luki kasvatustiedettä, yrittäjyyskasvatusta sekä työpsykologiaa ja johtamista.

– Monet ihmettelivät epätavallista aineyhdistelmääni, enkä itsekään keksinyt niille alkuun muuta yhteistä kuin itseni, siis sen, että satuin opiskelemaan niitä kaikkia. Ajattelin kuitenkin, että paras valita sitä mikä tuntuu kiinnostavalta. Nyt näyttää siltä, että niissä kummallisiltakin näyttäneissä valinnoissa oli sittenkin salattu tarkoitus, jota en osannut silloin edes aavistaa.

Opiskelu oli mielenkiintoista, mutta niin oli moni muukin asia. Erilaiset tehtävät ja luottamustoimet täyttivät opiskeluvuodet. Eeva toimi ylioppilaskoti Domus Evangelicalla emäntänä ja evankelisten opiskelijoiden liittohallituksessakin muutamana kauden. Hän lauloi Akate-

misessa Laulussa ja toimi siellä yhdistyksen taloudenhoitajana.

– Olen tainnut periä isältä taipumuksen kiinnostua ja innostua mitä moninaisimmista asioista. Opiskeluaikana harrastukset ja muut hommat veivät joskus niin mennessään, että kuulumislannetta kuvasi välillä parhaiten kommentti, että opiskelu haittaa muuta elämää, Eeva naurahtaa.

Sisällys 5/2008

1. Pääkirjoitus
2. Eeva Pitkärannasta Luther-säätiön uusi tiedotussihteri
3. Mikä tilanne

4. Koinonia-toimintakeskuksessa?
5. Jumalan lapsi – aikuinen kristitty
6. Ikääntymisen siunauksia
7. Häät ilman sulhasta

Kannen kuva: Rembrandt, ”Tuhlaajapojan paluu”

– Kaiken menemisen ja tekemisen keskellä pitää välillä ihan kantapään kautta opetella kieltäytymisen jaloa taitoa. Täytyy itse huomata, mihin voimat riittävät ja milloin on otettava vähän rauhallisemmin. Olen huomannut, että Jumalan luomisjärjestys on viisas: kuusi päivää työtä ja sen jälkeen lepopäivä. Kunpa osaisimme pitää tästä kiinni!

JOHDATUKSEN JÄLJET

Eevan mielestä on helppo puhua jotenkin yleisesti Jumalan johdatuksesta, mutta pysäyttävää nähdä se konkreettisesti omalla kohdalla. Viimeisten kuukausien aikana hän on ihmetellyt Jumalan ajoitusta ja valmistelevia suunnitelmia. Kun opinnot venyivät ja opiskelumotivaatio ja luottamus omiin kykyihin olivat ka-teissa, tuntui tulevaisuus epävarmalta kun töistäkään ei näyttänyt olevan mitään tietoa.

– Noin puolitoista vuotta sitten kirjoitin päiväkirjaani, että sen takia en osaa vielä sanoa, mikä minusta tulee isona, koska sellaista hommaa ei vielä ole olemassa. Ja koska sitä tehtävää ei vielä ole, saan rauhassa tehdä keskeneräiset opintoni loppuun. Toivoin sellaista tehtävää, jolla olisi merkitystä Jumalan valtakunnan työlle ja muille ihmisille. Kun sitten oltiin hankkimassa säätiölle toimintaa ja minulta kysyttiin, olisinko kiinnostunut uudesta tiedotussihteerin työstä, muistin ensimmäiseksi kummallisen päiväkirjakirjoitukseni ja hämmästyin. Myös asuntoasiani järjestyivät ihmeellisesti päivän tarkkuudella.

– Jostain syystä Jumala on katsonut parhaaksi paljastaa suunnitelmiaan vain vähän kerrallaan. Ehkä se auttaa minua elämään tätä hetkeä, kun en tiedä kaikkia tulevia. Mutta on se osoitus Jumalan valtavasta rakkaudesta, että Hän huolehtii yhden pienen opiskelijankin työ- ja asuntoasioista, Eeva ihmettelee.

TUTTU JUTTU

Uusi työnantaja ei ole tuoreelle tiedotussihteerille vieras. Hän on saanut seurata sen kehitystä koko säätiön olemassaolon ajan.

– Olen saanut olla mukana Luther-säätiössä aivan alusta lähtien. Oli hienoa olla läsnä perustamiskokouksessa Kivirantojen kotona 1999 ja ensimmäisissä jumalanpalveluksissa Helsingin Ruoholahdessa. Mahtavaa on ollut myös seurata, kuinka Jumala on siunannut työtä ja antanut toiminnan laajentua yhä uusille paikkakunnille.

– Olen Markus-yhteisön jäsen ja osallistun säännöllisesti messuun Annankadulla. Laulan myös messussa avustavassa psalmikuorossamme. Joskus minut on voinut löytää kahvitusapuna keittiöltäkin, Eeva kertoo.

TIEDOTUSSIHTEEKSI

Työt Luther-säätiössä alkoivat Eevalla virallisesti lokakuun alussa. Pitkään on ollut tarve jumalanpalvelusyhteisöjen elämää tukeville toimitiloille sekä monipuoliselle ja omatoimiselle työntekijälle. Mitä sitten toimenkuva pitää sisällään?

– Tiedotussihteerin töihin kuuluu mm. yhteydenpito paimeniin ja yhteisöjen vastuunkantajiin monissa käytännön asioissa, yhteisöjen talousseurantatiedotusten teko, dekaanin apuna toimiminen, yhteisten tapahtumien organisoiminen ja postituslistojen ja internetsivujen päivitys. Vastaan kyselyihin ja ohjaan tarvittaessa eteenpäin. Tiedotussihteerin on sekä paimenia että yhteisöjä ja yksittäisiä ihmisiä varten. Ideana on, että paimenet voivat keskittyä hengelliseen työhön.

– On ollut ihana aloittaa

työt, kun olen saanut niin paljon tukea ja rohkaisua monilta ihmisiltä. Tässä tehtävässä minulla ei ole edeltäjää eikä kollegaa, mikä on toisaalta haastavaa, toisaalta innostavaa. Toivon viisautta käyttäen aikaa ja voimia oikealla lailla asioiden hoitamisessa.

Yksi keskeinen asia työkuvas-
sa on myös valmistuvasta toimintakeskuksesta vastaaminen. Koinonia-keskuksen merkityksen Eeva näkee hyvin tärkeänä.

– Näin käytännöllisenä näkökoh-
tana on helpotus saada esimerkiksi toimisto ja kirjavarasto yhteen paikkaan, mutta vielä tärkeämpää on saada paikka, jossa ihmiset voivat kokoontua muulloinkin kuin sunnuntaina messussa.

– Koinonia-toimintakeskuksessa voidaan pitää seuroja, pienpiirejä ja juhlia. Sinne saa tulla kuulemaan opetusta, laulamaan ja kokemaan kristittyjen yhteyttä kauempaakin. Niin hienoja systeemejä kuin internetsivut ja postituslistat ja muut ovatkin, me olemme kuitenkin konkreettisia olentoja, jotka tarvitsemme fyysisen tilan. ■

MIKÄ TILANNE KOINONIA-TOIMINTAKESKUKSESSA?

EEVA PITKÄRANTA

Luther-säätiön ostettua toimitilat Helsingin Kalevankadulta heinäkuussa 2008, suunnittelu lähti käyntiin saman tien. Syyskuun alussa päästiin aloittamaan tilojen remontointi ja työt ovat edenneet ripeästi. Syyskuun aikana on purettu vanhoja rakenteita ja saatu esiin mm. peitossa olleet sisäpihan puoleiset ikkunat. Lokakuussa on päästy jo rakentamaan uutta. Keittiön seinät kohoavat jo kohti kattoa.

Suuri osa kellarinlattiasta on purettu, jotta uusi lattia saadaan entistä alemmas. Näin kellaritilasta saadaan aiempaa korkeampi ja avarampi. Tässä suuressa purku-urakassa on tarvittu paljon työvoimaa ja innokkaita talkoolaisia on ollutkin mukana useampi kymmenen.

Yksi heistä on tuusulalainen Markku Forma. Markku lähti talkoisiin, koska kokee asian tärkeäksi ja myös hengellisenä tehtävänä. Markun mukaan talkootyö on palvellut myös sosiaalisella tasolla. Töiden ohella on ollut mukava jutella muiden ahertajien kanssa. Yhdessä tekeminen on vahvistanut ja luonut myös uusia ihmissuhteita.

– Harvoin tarjoutuu näin konkreettinen tapa tehdä fyysistä työtä seurakunnan hyväksi. Koen, että Jumala on järjestänyt minulle aikaa niin, että minulla on ollut mahdollisuus päästä arkisiin talkoisiin.

TONNEITTAIN TAVARAA

Purku-urakan suuruudesta kertovat muutamat luvut. Urakoitsija Rainer Savolainen laskee, että tiloista kuljetettiin siirtolavalle noin 65–75 000 kiloa betonia, hiekkaa, tiiltä ja muuta purkujätettä. Se tarkoittaa 200 nokkakärrylastia betonia ja noin 400 kottikärryllistä hiekkaa ja tiiliä, joista kertyi yhteensä 17 vaihtolavakuormaa. Rainer kertoo, että nyt valmistellaan kellarinlattian valua ja siihen liittyviä sähkö- ja putkitöitä. Yläkerrassa alkavat pian seinien ja muiden pintojen tasoitus ja putkityöt. Talkoolaiseksi on mahdollisuus päästä vielä myöhemminkin, ainakin maalausvaiheessa.

Varainkeruu tilojen kunnostamiseksi on käynnistynyt mukavasti. Tällä hetkellä on lahjoitettu jo reilusti yli 50 000 €. Verkossa olevien sivujen <http://www.luthersaatio.com/ostanelio.php> kautta voi seurata keräyksen etenemistä ja ”ostaa” itselleen haluamansa neliön tai neliöitä.

Pyydetään Taivaan Isää siunaamaan rakennushankeemme ja varjelemaan työntekijöitä vahingoilta ja tapaturmilta.

Jos Herra ei huonetta rakenna, niin sen rakentajat turhaan vaivaa näkevät. (Ps. 127:1) ■

”Pienet rakentajat me, tiilen tiileen liitämme...” Rainer (vas.) ja Markku keittiön ja vessan seiniä muuraamassa.

”OSTA” OMA NELIÖ!

Varojen keräämistä varten sinun on nyt mahdollista ”ostaa” itsellesi oma neliö! Voit tehdä sen kotisivujemme kautta www.luthersaatio.com tai maksamalla alla olevien tietojen mukaan keräystilillemme:

Nordea 102330-235452.

Kotisivujemme kautta voi seurata keräyksen etenemistä:

käyttäjätunnus: toiminta
salasana: keskus

Kohde	Hinta (€)	Viite
Alttaritila	2500	3010
Kappelitilat	1000	3120
Opetustilat	750	3230
Kahvitilat	500	3340
Toimistotilat	250	3450
Varastotilat	100	3560
Kalustolahjoitukset	1<	3670

Keräyslupa OKU 1804 A

*Sillä mitä minä olen ja mitä minun kansani on, kyetäksemme antamaan tällaisia vapaaehtoisia lahjoja, vaan kaikki tulee sinulta ja omas-
ta kädestäsi olemme sen sinulle antaneet!*
(1.Aik.29:15)

Kristillinen seurakunta koostuu yksinomaan Jumalan lapsista, pyhässä kasteessa, uskon kautta Kristuksessa uudestisyntyneistä “karitsaisista, jotka kuulevat Hyvän Paimenen äänen.” Jumalan edessä me pysymme ja meidän tulee pysyä elämämme loppuun asti lapsen asemassa, hänen ominaan ja taivasten valtakunnan perillisinä yksin uskosta, yksin armosta ja yksin Kristuksen tähden. Mutta millaista olisi elämä perheessä, joka koostuisi pelkästään pienistä lapsista? Entä millaista olisi elämä seurakunnassa, jossa kaikki olisivat äskenkääntyneitä ja kokonaan keskenkasvuisia uskossaan? Sekavaa, turvatonta, impulsiivista ja arvaamatonta. Lapsi tarvitsee aikuista kasvaakseen. Jumalan lapsista koostuva seurakuntaperhe tarvitsee kristillistä aikuisuutta voidakseen elää, toimia ja kasvaa Jumalan tahtomalla tavalla.

MITÄ ON AIKUISUUS JA MITEN AIKUISEKSI KASVETAAN?

Mitä tekijöitä lapsi tarvitsee kasvaakseen aikuiseksi? Tarvitaan ainakin aikaa ja elämän perusedellytyksiä – ravintoa, lepoa ja suojaa. Tarvitaan muita ihmisiä, joiden kautta lapsi voi peilata minuuttaan ja harjoitella sosiaalista käyttäytymistä. Tarvitaan kannustusta ja palautetta. Tarvitaan rohkaisevia onnistumisen kokemuksia ja jalat maan pinnalle palauttavia epäonnistumisia. Tarvitaan turvallisia puitteita ja sopivan kokoisia vastuutehtäviä itsenäisyyden harjoitteluun. Tarvitaan vakaita aikuisia, jotka eivät järky eivätkä järkyty silloinkaan, kun uhmaikäisen tai murrosikäisen tunnemaailma kuohuu yli. Lapsen täytyy saada ottaa enemmän kuin antaa ja olla aikuisen hyvyyden ja huolenpidon kohteena kasvaakseen kohti kypsää aikuisuutta.

Millaisista tekijöistä aikuisuus sitten koostuu? Ainakin seuraavista: Aikuisuus on 1.) *Kypsyyttä tiedossa ja kokemuksen tuomaa vakautta ja harkintakykyä.* Aikuinen pystyy arvioimaan kohtaamiaan asioita ja ilmiöitä ajan ja kasvun tuoman kokemuksen ja tiedon perusteella. Tiedon ja kokemuksen tuoma perspektiivi tuo vakautta ja auttaa harkitsemaan asioita lapsen välitöntä kokemusmaailmaa laajemmin. Aikuistunut ihminen kykenee ottamaan vastaan negatiivista palautetta ja kestää niin sisäisiä kuin ulkoisiakin ristiriitoja lasta paremmin. “Vaikka tilanne näyttää nyt pahalta, me selviämme kyllä. Yhtä hankala tilanne oli vuonna 1963 kun isoisän olkaimista irtosi nappi. Siitäkin selvittiin langalla ja neulalla.”

Tämän lisäksi aikuisuus on 2.) *sitoutumista, uskollisuutta ja luotettavuutta.* Aikuinen kykenee sitoutumaan ja tahtoo sitoutua. Aikuinen pyrkii pitämään lupauksensa

ja osoittautumaan luottamuksen arvoiseksi. Kysy sitoutua nousee 3.) *impulssikontrollin ja pitkäjänteisyyden kehittämisestä.* Aikuisen huomio ei (ainakaan jatkuvasti) lapsen tavoin kiinnity jokaiseen ärsykkeeseen niin, että edellinen puuha jää kesken uuden vallatessa mielen kokonaan. Aikuinen voi siis pitkäjänteisesti keskittyä johonkin sellaiseen, minkä tietää tehtäväkseen, vaikka siitä ei seuraisikaan hänelle välitöntä mielihyvää tai palintoa. “Seison tässä, kun **lupasin** odottaa heitä. Vettä on vasta polveen asti. Kyllä he vielä ehtivät tulla ennen kuin tulva vie minut mennessään.”

Yksi aikuisuuden keskeinen ominaisuus on myös 4.) *vastuu itsestä ja muista.* Aikuinen ei vain ajelehti elämäntilanteesta toiseen, vaan ymmärtää olevansa vastuussa omista teoistaan ja ratkaisuisistaan sekä omasta ja jossain määrin myös läheistensä elämästä. Siinä, missä lapsen täytyy kasvaakseen saada ottaa enemmän kuin antaa, aikuinen vuorostaan 5.) *antaa enemmän kuin ottaa.* “Tässä sinulle lahja, poikani. Saat sen siksi, että tahdon sen antaa, et siksi, että olisit sen ansainnut hyvällä käytökselläsi.”

Kun katselemme teini-ikäisyyttä ihannoivaa kulttuuriamme, on selvää, että tällainen aikuisuus ei ole kovin suuressa huudossa ajassamme. Mainosmiehet houkuttelevat meitä päinvastoin unohtamaan vastuumme ja päämäärämme mielihyvän maksimoimiseksi, välttämään kärsimystä, jos siitä ei ole välitöntä hyötyä meille itsellemme, kavahtamaan sitoutumista ja toimimaan harkitsematta kulloistenkin impulssien mukaan (Obey Your Thirst!). Valitettavasti ajan henki saa innokkaan ja uskollisen liittolaisen langenneesta lihastamme. Kuka-pa tahtoisit sitoutua ja nähdä vaivaa, jos helpompia ja laveampiakin teitä on tarjolla ja tarjouksessa! Paitsi yhteiskuntaamme, myös seurakuntiamme vaivaa aikuisuuspuola. Meidän lienee turha kuvitella aikuistuvamme hengellisesti, elleimme suostu kasvamaan aikuisiksi maallisessa mielessä.

AIKUINEN KRISTITTY

Hengellisen täysi-ikäistymisen prosessi noudattelee samoja polkuja normaalin aikuistumisen kanssa. Tarvitaan ravinnoksi sanan väärentämätöntä maitoa (1. Piet 2:2) ja Kristuksen opin alkeita (Hepr 6:1), tarvitaan toistuvaa ja jatkuvaa lepoa Kristuksen valmiissa työssä ja tarvitaan muitten kristittyjen suojaa, seuraa, rohkaistusta ja palautetta. Kasvaakseen täysi-ikäiseksi kristityksi, Jumalan lapsi tarvitsee kodin jossa saa harjoitella vastuun kantamista itsensä kokoissa vastuutehtävissä. Viisas vanhempi antaa lapsensa harjoitella perunoiden kuorimista,

vaikka tietääkin itse suoriutuvansa perunateatterista nopeammin ja siistimmin. Lapsi tarvitsee taitoa itse, koska isä tai äiti ei ole joka tilanteessa mukana kuorimassa perunoita. Samoin Viisas hengellinen isä ja äiti ymmärtää, että hänen oma aikansa on rajallinen ja loppuu ker-
ran. Siksi hän jo nyt jakaa vastuuta ja tehtäviä myös sille, joka vielä tarvitsee harjoitusta, vaikka hän itse osaisikin tehdä asiat tehokkaammin ja paremmin.

Kristillisen aikuisuuden kannalta *kypsyys tiedossa ja kokemuksen tuoma vakaumus ja harkinta* vähentävät tempoilua seurakunnan päätöksenteossa. Uusia ilmiöitä ja yllättäviä tilanteita osataan arvioida Raamatun ja kristinopin kokonaisuuden sekä kirkkohistorian rauhoittavassa valossa. Tällöin seurakunnan suunta ei muutu jokaisen villityksen mukaan, vaan kaikki koetellaan rauhassa Jumalan sanalla ja pidetään se, mikä on hyvää ja kestävä.

Sitoutuminen, uskollisuus ja luotettavuus taas on olennaisen tärkeää, jos kristittyjen Jumalan lasten on tarkoitus elää yhdessä seurakuntana. Ilman yhteisen uskon, oppiin ja elämään sitoutuneita, uskollisesti paikalle viikosta toiseen tulevia jäseniä seurakunta on vain katsomo, jossa käydään hakemassa pikahengellisyyttä ja pelkkiä palveluita. Jokamiehen velvollisuuksien jäädessä taka-alalle.

Impulssikontrolli ja pitkäjänteisyys vaikuttavat arjen vaelluksessa: Aikuisen kristityn ei tarvitse joka tilanteessa tehdä kaikkia ratkaisuja uudestaan - hän toimii pitkäjänteisesti sen mukaan, minkä tietää oikeaksi silloinkin, kun se ei ole helppoa tai edes mukavaa. "En voi ottaa kirkkokahvituvuoroa, kun en tiedä, tulenko kahden viikon päästä messuun." "Otan kirkkokahvituvuoron kahden viikon päästä. Tiedänpähän ainakin sitten tulevani messuun. Jos jostakin syystä en pääse, hankin tuuraajan itselleni." Repliikeistä jälkimmäinen kertoo aikuisuudesta, joka kantaa *vastuuta itsestään ja muista*.

Seurakunnan hallinnossa kristitty aikuisuus katsoo aina käsillä olevaa hetkeä pitemmälle. Kestävätkö tämän päivän päätöksemme myös kirkkohistorian arvion? Joh-
taako tänään valittu suunta myös tulevien sukupolvien kannalta oikeaan, vai vääristävätkö tämän päivän korostuksemme pitkällä tähtäimellä puhtaan evankeliumin opin ja seurakunnan elämän?

Kristilliseen täysi-ikäisyyteen varttunut Jumalan lapsi paitsi *ottaa enemmän kuin antaa, myös antaa omastaan*. Jumalan valtakunnassa emme koskaan voi antaa enemmän kuin Isältä Pojan kautta Pyhässä Hengessä saamme, mutta aikuistumisen myötä meidän tulee kui-

tenkin opetella antamaan eteenpäin kaikesta siitä, mitä olemme saaneet.

MISTÄ NIITÄ SAA?

Seurakunta koostuu yksinomaan Jumalan lapsista – mutta ei voi elää ilman kristillistä aikuisuutta. Missä tällaisia aikuisia sitten olisi jaossa jokaisen jumalanpalvelusyhteisön tarpeisiin? Mitään oikotietä ei ole olemassa. Kristittyyn aikuisuuteen pitää kärsivällisesti kasvaa ja kasvattaa. Jumalan lapsi *elää* alusta loppuun yksin evankeliumin lupauksista Kristuksessa, mutta hän *kasvaa* armonvälineiden yhteydessä kohti täysi-ikäisyyttä paitsi ajan, myös pareneesin eli kehoituspuheen kautta. Uuden Testamentin opetuskirjeissä on runsaasti tällaista kutsuvaa ja kehottavaa pareneettista puhetta. Pareneesi ei lain tavoin uhkaa syntistä tuomiolla, vaan kehottaa ja rohkaisee Kristuksessa jo vanhurskautettuja ja pyhiä Jumalan lapsia elämään uuden aseman mukaisesti - niin kuin Jumalan lapselle sopii.

Galatalaiskirjeessä Paavali opettaa: "Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet." (Gal 3:26-27) Roomalaiskirjeessä hän puolestaan kehottaa näitä Kristukseen puettuja Jumalan lapsia: "Pankaamme (...) pois pimeyden teot, ja pukeutukaamme valkeuden varuksiin. Vael-
takaamme säädyllisesti, niin kuin päivällä, ei mässäyksissä ja juomin-
geissa, ei haureudessa ja irstaudessa, ei riidassa ja kateudessa, vaan pukekaa päällenne Herra Jeesus Kristus, älkääkä niin pitäkö lihastanne huolta, että himot heräävät." (Room 13:12-14) Sinut on jo kasteessa puettu Kristukseen - pukeudu siis tänäänkin Kristukseen! Kristityksi aikuiseksi varttuminen ei lisää mitään Jumalan lapsen autuuteen, mutta mahdollistaa sen, että seurakunta voi toimia yhdessä ja kasvattaa myös uusia sukupolvia Jumalan sanalla pelastukseen.

"Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen ja niin saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden, silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajelehtivat kaikenlaisten opin tuulten heiteltävinä ja ovat kavalien ja petolisten ihmisten pelinappuloita. Silloin me noudatamme totuutta ja rakkautta ja kasvamme kaikin tavoin kiinni Kristukseen, häneen, joka on pää. Hän liittää yhteen koko ruumiin ja pitää sitä koossa kaikkien jänteiden avulla, kunkin jäsenen toimiessa oman tehtävänsä mukaan, ja näin ruumis kasvaa ja rakentuu rakkaudessa." (Ef 4:13-16) ■

IKÄÄNTYMISEN SIUNAUKSIA

✍ B. V. HENRY (KYRKA & FOLK, NR 40-08), KÄÄNNÖS: PETRI KIVENHEIMO

📷 JAN BOONEN / SXC

Teini-iässäni erään vanhahkon naisihmisen todistus opetti minut tuntemaan Herran. Hengellisen kypsyysden taas saavutin seurattuani jo kypsään ikään ehtineen väen palvelutyön innoittamana heidän esimerkkiään. Näin minulle on yhä kirkkaammin avautunut se, millaisia siunauksia voivatkaan välittää ne kristityt, jotka ovat jo vuosikausia vaeltaneet Herran yhteydessä. Heidän kokemuksensa on mitä kallisarvoisinta, ja sitä tulee etsiä ja kunnioittaa!

Oletettavasti moni tämän julkaisun lukijoista on jo hieman varttuneempaa väkeä, ja tämä sanoma onkin juuri teitä varten. Teidän joukossanne on niitä, joista tuntuu siltä kuin ikääntymistä olisi vaikea sovittaa yhteen Room. 8:28:ssa annetun lupauksen kanssa; siinähan sanotaan, että *kaikki vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut*. Jotkut teistä epäilemättä asettavatkin tämän kirjoituksen otsikon paikkansapitävyyden kyseenalaiseksi: voiko ikääntyminen todella olla siunauksellista? Useinhan kiinnitämme pikemminkin huomiomme siihen liittyviin ongelmiin.

PELKKIÄ VAIVOJAKO?

Siitä riippumatta, missä elämän vaiheessa *ikäntyminen* alkaa käydä ilmeiseksi (eri ihmiset kohtaavat tämän vaiheen eri-ikäisinä), tämä käsite liittyy mielessämme jokseenkin varmasti sellaisiin asioihin, jotka ennen sujuivat ongelmitta, mutta ovat nyt käyneet mahdottomiksi. Ikääntymisen tuomiin esteisiin kuuluvat erilaiset fyysiset vaivat, kuten sydänoireet, reumaattiset sairaudet, erilaiset kivut ja säryt, kuulo- ja näkövaikeudet sekä muistin pettäminen, ja nämä rajoitukset synnyttävät tyytymättömyyttä. Tämä on aivan erityisen totta silloin, kun on tottunut siihen, että elämässä on menoa ja meininkiä, joko Herran palveluksessa tai muuten. On aivan ymmärrettävää, että tällöin mielen helposti valtaa ajatus, että kaikki on jo ohi, ja tämän kintereillä hiipivä epätoivon tunne. Tähän saattaa liittyä myös yhä syvenevän yksinäisyyden ounastelua.

Kohdatessamme näitä ongelmia meidän on asetettava itsellemme kysymys: Onko Jumala muuttunut? Lakkasivatko Hänen lupauksensa olemasta voimassa, kun me vanhenimme? Eilenhän ne vielä olivat voimassa, mikseivät siis myös tänään? Otamme yhä vastaan päivän kerrallaan, kuten aina ennenkin, ja yhä pätee *niinkuin sinun päiväsi, niin olkoon sinun voimasikin* (5.Moos. 33:25). Lupaus *minun silmäni sinua vartioitsee* (Ps. 32:8) on tänään yhtä horjumaton kuin aina ennenkin. Kyllä vain, se pätee jopa vanhainkodissa.

JUMALA PYSYY SAMANA

Ikääntyminen tuo myötään myös etuja, joista ei aiemmin ole voinut täydesti nauttia. Jotkut kertovat voivansa iloita entistä pitemmistä rukoumisjaksoista, ja kuka voi kertoa, mitä siunauksia nämä ovat tuottaneet monien muiden osaksi? Jotkut ovat saaneet lisää aikaa iloita Jumalan sanasta, josta on heille tullut ikään kuin uusi kirja. Jotkut, joilla on ollut siihen edellytykset, ovat ruvenneet osallistumaan kotikäyntityöhön. On niitäkin, jotka käyttävät Herralta saamaansa elämäkokemusta rohkaistakseen ja luotsatakseen nuorempia ja kokemattomampia.

Valitettavasti nuoremmalla uskovi-
en sukupolvella ei aina ole silmää
niiden tarpeille, jotka ovat *kantaneet
päivän kuorman ja helteen* (Matt.
20:12), mutta eivät enää pysty sa-
maan. Silloin on vaarana, että ikään-
tyneet alkavat kokea itsensä epätoi-
votuisiksi tai tarpeettomiksi.

Missä silloin ovat siunaukset? Ju-
mala ei ole unohtanut ikääntyneitä.
Profeetta Jesajan (46:4) välityksellä
Hän sanoi Israelille: *Teidän vanhuu-
teenne asti minä olen sama, hamaan
harmaantumiseenne saakka minä
kannan; niin minä olen tehnyt, ja
vastedeskin minä nostan, minä kan-
nan ja pelastan*. Tämä on selvä lupa-
us siitä, kuinka Jumala on perusta-
valla tasolla kiinnostunut jokaisesta
ihmisyksilöstä koko elämäntaipa-
leen loppuun saakka. Jumala on teh-
nyt kaiken lohduttaakseen ikään-
tyviä, ja on huomionarvoista, että
saman luvun yhdeksäs jae painottaa
erityisesti sitä, että Jumala on pysy-
nyt samana aina ikiajoista asti.

Ikämieheksi ehtineenä psalmiru-
noilija Daavid puhui psalmissa 37
seuraavaan tapaan: *Olen ollut nuori
ja olen vanhaksi tullut, mutta en
ole nähnyt vanhurskasta hyljättynä*.
Onko Jumala muuttunut? Ellei ole,
niin tässä meillä on Hänen vakuu-
tuksensa siitä, ettei ainoakaan Hä-
nen ikääntyneistä lapsistaan mil-
loinkaan joudu hyljättyksi. Ps. 92:15

antaa meille yllättävän rohkaisun,
joka on osoitettu niille, jotka ehkä
kokevat, ettei heillä enää ole mitään
hyödyllistä tehtävää: *Vielä vanhuu-
dessaan he tekevät hedelmää*. Vaik-
kei sato ehkä olisikaan yhtä runsas
kuin taaksejääneinä päivinä, se joka
tapauksessa syntyy taivaallisen puu-
tarhurin lapselleen suoman hellän
huolenpidon hedelmänä ja koituu
Hänen kunniaakseen ja iloksi muille.

PÄÄMÄÄRÄ LÄHEMPÄNÄ

Yksi vanhuuteen kuuluva seikka,
jota ei sovi unohtaa, on se, että jo-
kainen päivä vie meidät yhä lähem-
mäs sitä kirkkautta, joka vielä on
ilmestyvä. On ollut ikääntyneitä py-
hiä, jotka tuntuvat heijastavan jotain
tämän tulevan kirkkauden säteilystä.
Heille taivas ei ole pelkkä sana vaan
nykyhetken kokemustodellisuutta.
Näin eräs ikääntynyt uskova an-
toi ymmärtää. Voitko yhtyä siihen?
Kristityn eteen avautuvat näköalat
käyvät päivä päivältä yhä valta-
vammiksi. Monet Lina Sandellin
(1832–1903) kärsimyksensä tules-
sa saatujen kokemustensa pohjalta
kirjoittamat tunnetut laulut puhuvat
juuri tästä valoisasta odotuksesta
ja siitä lujuudesta ja lohdutuksesta,
jota voimme ajan mittaan ottaa vas-
taan *valkeuksien Isältä, jonka tykönä
ei ole muutosta, ei vaihteen varjoa*
(Jaak. 1:17) – aina vain Hänen ar-
mostaan Kristuksessa Jeesuksessa!

On riipaisevan surullista tavata sel-
laisia ikääntyneitä kristittyjä, jotka
kaiken aikaa valittavat tilannettaan
ja ovat estyneet kulkemasta yhä
edelleen Jumalan siunausten virras-
sa ja olemasta siunauksena muille.
Olosuhteet voivat olla vaikeat joko
omasta syystä (esim. tehtyjen vää-
rien päätösten vaikutuksesta) tai
ilman, että siihen voisi itse vaikuttaa
(krooniset sairaudet yms.). Toivon
ja rukoulen, että näiden ihmisten
elämää voivottelun sijasta vastai-
suudessa leimaaisi kiitollinen juhla-
mieli. Tämä mieli syntyy Jumalan
muistuttaessa uskollisuudesta, ja
joka pysyy kestäväenä niinäkin aikoi-
na, jotka meiltä kuluvat pelkkään

virheestä toiseen kompuroimiseen.
Ilon aiheena on se aivan ansaitsema-
ton hyvyys, jota Hän meitä kohtaan
osoittaa (Val.v. 3:22–24).

Ei uskovankaan eikä varsinkaan Ju-
malan palvelijan elämä suju ilman
kamppailua ja turhautumista (Joh.
16:33; 14:1–4). Niistä vaivoista, joi-
ta kristityn pyhiinvaelluksellamme
kohtaamme, on paljon opittavaa
sekä omaksi hyödyksemme että vä-
litettäväksi nousevalle polvelle tai
itse asiassa kenelle hyvänsä sellai-
selle Jumalan lapselle, joka havait-
see olevansa hädässä ja painiske-
lee avuttomuutensa ahdistamana
(2.Kor. 1:3–4). Luterilainen pastori
Richard Wurmbrand kertoi minulle,
että voimakkaimmin kukat tuoksu-
vat – jauhettuina. Hänen toimintan-
sa, Romanian kommunistihallin-
non vankiloissa vierähtäneiden 13
vuoden jälkeen, todisti tätä totuutta,
kunnes hän 93-vuotiaana pääsi ko-
tiin Herran luo!

Dramaattisen jännittävät elämänvai-
heet eivät ole välttämätön edellytys
sille, että voisi olla Jumalan valta-
suuruuden ja hyvyyden elävänä to-
distajana, sillä *käsittämättömät ovat
hänen tiensä* (Room. 11:33). Kun
suostumme Herran palvelukseen,
Hän kyllä löytää meille kykyjämme
ja hengellisiä lahjojamme vastaavia
tehtäviä, ehkäpä esirukoustyössä tai
selittämään Hänen Sanaansa jolle-
kulle kaikessa yksinkertaisuudessa.
Osoittakoon siis itse kukin meistä,
iäkkyystämme ja rajoitteistamme
riippumatta, henkilökohtaisessa to-
distustehtävässään todella Paavalin
mieltä: *kunhan vain täytän juoksuni
ja sen viran, jonka minä Herral-
ta Jeesukselta olen saanut: Jumalan
armon evankeliumin todistamisen*
(Apt. 20:24). Ikääntyvän kristityn
elämä voi olla aidosti mielekästä
ja hedelmällistä, iankaikkisuuden
kannalta katsoen, silloinkin, kun
liikkumisrajoitteet ovat kutistaneet
elämänpiiriä. Eihän se hengellinen
panos, jonka Hänen armostaan an-
nat, voi ikinä jäädä turhaksi! (2.Kor.
6:1) ■

Sukulaiset ja ystävät kokoontuivat pieneen kappeliin. Morsiuspari seisoivat kasvot kohti pappia ja pappi rukoili Jumalan siunausta juuri suhteensa sinetöineille. Toinen oli puettu kauniiseen valkoiseen häamekkoon, toinen tyylikääseen tummaan pukuun. Nämä olisivat olleet kuin mitkä tahansa kesähäät – mutta sulhanen puutui. Pian uutisoitiin: ”Pappi siunasi rekisteröidyn parisuhteen” ja kansa kohisi. Myöhemmin tuomiokapituli katsoi, ettei kyseessä ollut varsinaisesti rekisteröidyn parisuhteen siunaaminen, koska sellaista kirkollista toimitusta ei ole olemassa. Kesähäät muuttuivat virkamiesten pöydällä yksityiseksi, sielunhoidon piiriin kuuluvaksi rukoushetkeksi. Kriitikot totesivat: ”Saivartelua!”, siunannut pappi totesi: ”Saivartelua!”, kukaan ei vaikuttanut erityisen tyytyväiseltä tuomiokapitulin päätökseen.

PAINE YHTEISKUNNASTA

Kun parisuhdelakia valmisteltiin, otivat piispat siihen kantaa lokakuussa 2001. Kannanotossa todetaan, ettei kirkko toteuta parisuhteen siunaamiseen liittyviä kirkollisia toimituksia. Tämä vuoden heinäkuun viimeisessä Kotimaassa Helsingin piispa Eero Huovinen kirjoittaa, että papin tulee kantaa vastuuta siitä, että hän antaa kirkollisista toimituksista niiden tarkoitusta vastaavan kuvan – rukoushetken tai kodinsiu-naamisen varjolla ei voi toteuttaa parisuhteen siunaamista.

Miksi homoseksuaalisuus on nyt niin voimakkaasti tapetilla, vaikka kukaan ei väitä, että kyseessä olisi uusi ilmiö? Miksi kirkossa keskustellaan asiasta niin paljon, vaikka kriittisetkin Raamatun tutkijat joutuvat myöntämään, etteivät pyhät kirjoitukset anna paljon liikkumava-

raa siinä, mitä tulee homoseksuaaliin sukupuolisuhteisiin.

Kirkoissa on maailmanlaajuisesti käynnissä reformaatioon verrattava rajanveto yhteiskunnan muutuneisiin arvoihin mukautumisen ja perinteisessä kristillisessä uskossa ja elämässä pitäytymisen välillä. Suomen kirkossa käyty rajanveto on vain osa tässä maailmanlaajuisessa murroksessa. Perinteisen seksuaalikäsitteiden uudelleenarviointi kirkossamme ei ole tapahtunut teologisesta paineesta. Kirkon historiasta ei ole löydetty homoseksuaalista käytöstä tukevia esimerkkejä, kirkkois- tai Luther-tutkimus ei ole löytänyt lauseita homosuhteiden puolustukseksi, Raamatun tutkijat eivät ole löytäneet homoseksuaalisuutta tukevaa Raamatun tulkintaa, jonka tiedeysteoreettisuus voisi hyväksyä. Toisin kuin luterilaisen uskonpuhdistuksen kiistakysymyksissä, homokysymyksessä muutospaine ei tule teologisista havainnoista, vaan yhteiskunnallisesta muutoksesta – teologisen työskentelyn tavoitteena on valitettavan usein lähinnä löytää oikeutus muutokselle. Edellä mainituin osin kiista homoseksuaalisuudesta on valitettavasti hyvin samanlainen kuin kiista pappisviran sukupuolisuudesta.

SYNNIN VAKAVA TODELLISUUS

Vaatimus homoseksuaalisuuden ammorallisuudesta kohtaamisesta ja homoseksuaalien huomioimisesta kirkossa on kokonaan toisenlainen kuin se vaatimus, että kirkon pitäisi hylätä vanhentuneet käsityksensä seksuaalisuudesta ja sukupuolisuudesta. Vaikka rakkauden kaksoiskäskyyn vedoten kristittyjä vaaditaan hyväksymään monenlaisia vääriä asioita, ei käsky ole kumottu tunnustuk-

sellisten luterilaistenkaan kohdalla. Jumalan laki velvoittaa meitä rakastaen kohtaamaan lähimmäisemme – riippumatta kuinka vakavia syntejä tämä on tehnyt. Aivan oikeutetusti on kristittyjä kritisoitu hengellisestä väkivallasta etenkin homoseksuaaleja kohtaan. Muutostherapieaan pakkottaminen tai homouden riivaajaan ulosajaminen tuskin on eheyttänyt ketään. Vaikka psykologia ei voi ratkaista kysymystä oikeasta ja väärästä, voi se auttaa homoseksuaalisuuden syvällisessä ymmärtämisessä. Eikä kristitylle pitäisi olla yllätys, ettei homoseksuaalisuudesta sen paremmin kuin vääristä heteroseksuaalisista himoista vapauduta riivaajia ulosajamalla. Hurskainkin ihminen joutuu kuolemaansa asti taistelemaan perisyntiä vastaan.

Sekä homoseksuaalisuutta puolustavilla, että joillakin siihen äärimmäisen torjuvasti suhtautuvilla tahoilla on usein hyvin pinnallinen käsitys perisyntistä. Jos perisyntiin syvyyttä ei ymmärretä voi seurauksena olla, että ihmisen kutsumista syntiseksi pidetään hengellisenä väkivaltana, tai että homoseksuaalille tarjotaan helppoja ratkaisuja, joilla tämä voisi vapauttaa itsensä kiusauksistaan. Pinnallisesti perisyntiin suhtautuva seurakunta ei osaa kohdata epäonnistumista parannuksen teossa. Joko parannuksen teko nähdään tarpeettomana – jopa vahingollisena – tai kilvoittelussaan kompuroiva suljetaan seurakunnan ulkopuolelle.

Todellisessa kristillisessä seurakunnassa ei tingitä niistä ihanteista, jotka Jumala jo luomisessa on asettanut, siellä ei kenenkään ihmisen syntensä vähättellä, vaan armo tarjotaan yhtä ehdottomana kaikille, jotka sitä etsivät. Jumalan tahdon mukaisessa seurakunnassa jokainen kristitty tukee toista kilvoit-

Heinola:

Sunnuntaina klo 15. Pääsinniemen rukoushuoneella, Jousantie. 11.9.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Annankatu 7.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka suunnuntai klo 11. Tykistötie 13.

Imatra:

Sunnuntaisin klo 15. Teppanalan rukoushuoneella. 9.11.; 14.12.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 11. Tikkamäentie 8. 2.11.; 9.11.; 16.11. 7.12.; 14.2.

Jyväskylä:

Raamattuopetus sunnuntaisin klo 17. Ilmarisenkatu 18. 2.11.; 30.11.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17. Väinämöisenkatu 13. 26.10.; 9.11.; 23.11.; 7.12.; 21.12.

Kerava:

Raamattuopetus sunnuntaisin klo 17. Lapilantie 19. 9.11.; 23.11.; 14.12

Kokkola:

Sunnuntaisin klo 17. Teollisuuskatu 1. 26.10.; 9.11.; 23.11.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Väinöläntie 21.

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Saastamoisenkatu 10.

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10. Uudenmaankatu 14. 26.10.; 9.11.; 23.11.; 7.12.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17. Rouhialankatu 2. 2.11., 16.11., 30.11., 14.12.

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10:30. Tuulimyllynkatu 18.

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.

Seinäjäki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Kauppaneliö 13 as. 3.

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 16. Metodistikirkossa, Lapintie 4.

telussa syntiä vastaan ja jokainen saa kokea olevansa syntinen ja silti vanhurskas. Me emme tule vanhurskaiksi välttelemällä tiettyjä syntejä, vaan tunnustamalla syntisyytemme ja uskomalla, että koko maailman synti on naulittu Golgatan ristiin ja annettu anteeksi. Tässä anteeksiantossa on voima parannukseen – oli kyse vääristä seksuaalisista himoista tai homovihasta. ■

Lukemista: Puonti, Ari 2004: Homoseksuaalisuus – Hämmennyksestä selkeyteen. Helsinki: Kustannus Oy Uusi Tie.

LUTHER-PAKETTI TARJOUKSHINTAAN!

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (Sid. 431s. Hinta 49 EUR)

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (Sid. 444s. Hinta 49 EUR)

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (Sid. 450s. Hinta 49 EUR)

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (Sid. 544s. Hinta 49 EUR)

Ensimmäinen Mooseksen kirjan selitys 32-40 (Sid. 436s. Hinta 49 EUR)

Kristuksen ehtoollisesta - suuri tunnustus (Sid. 224s. Hinta 38 EUR)

Galatalaiskirjeen selitys (Sid. 632s.)

Nyt hintaan 160 EUR + postimaksu.

Tilaukset:

Eeva Pitkäranta, 050-5225855

tiedotus@luthersaatio.com

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Juhana Pohjola

Toimitusavustajat: Petri Hiltunen, Sakari Korpinen,

Janne Koskela (etunimi.sukunimi@luthersaatio.com)

Toimitus: 041-5077283

Taitto: Forceimage Ay. (www.forceimage.com)

Paino: Myllypaino Oy

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

MESSUSTA VOIMAA PALVELEMISEEN

✍️ PETRI HILTUNEN

Monet rakkaat seurakuntalaiset tulivat saattamaan, kun Pirkko-Liisa "Pipa" Kurko jäi keväällä eläkkeelle. Hän oli palvellut Valkealan seurakunnassa ihmisiä 30 vuoden ajan. Elokuun lopussa hänet siunattiin Paulus-yhteisön diakoniatyöntekijän tehtävään.

– Hienoa, että saan vieläkin olla mukana diakoniatyössä. Saan edelleen olla vähässä uskollinen.

– Varsinkin messusta saan joka pyhää voimaa, että jaksan olla palvelemissa toisia.

Kun Pirkko-Liisa aloitti diakonissan opinnot Lahdessa 40 vuotta sitten, piti jokaisen opiskelijan valita itselleen tunnuslauseeseen raamatunkohta. Pirkko-Liisan tunnuslause oli: *"Ja hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnousut"* (2. Kor. 5:15).

JOKAINEN ON ARVOKAS

– Haluaisin katsella jokaista ihmistä alhaalta ylöspäin. Jokaisen kohtaamani ihmisen pitäisi saada kokea olevansa arvokas. Emme me elä itseämme varten, vaan toisia varten. Niin kuin Kristuskin.

Pirkko-Liisa on työssään joutunut näkemään, kuinka valtavan suuri avuntarve ihmisillä on.

– Vaikka elämä on helpottunut, ihmisillä on tavattoman paljon monenlaisia vaikeuksia. Materiaa on paljon, mutta ihmiset ovat sisäisesti hukassa. Perheet hajoavat, ei osata käyttää rahaa, kaikki pitäisi saada heti.

– Toisaalta vanhukset ovat yhä yksinäisempiä. Omaiset eivät pidä yhteyttä, eikä elämällä tunnu olevan enää tarkoitusta. Vanhusten itsemurhat ja alkoholisoituminen ovat lisääntyneet.

PALVELEMISTA JA RUKOILEMISTA

Jumalanpalvelusyhteisöjen diakoniatyö alkaa pienistä aluista. Huomataan ympärillä ne ihmiset, jotka tarvitsevat kuuntelijaa, kuormien kantajaa, rinnalla kulkijaa. Mennään ihmisten luo tai pyydetään: "Voisitko käydä katsomassa?"

– Diakonia on hankala sana, mutta asia on hyvin yksinkertainen. Kyseessä on lähimmäisen palveleminen ja auttaminen.

– Minulla on tapana kysyä ihmisiltä: "Kuule, oletko rukoillut asioitteesi puolesta? Voitaisiko rukoilla yhdessä?" Kukaan ei tähän mennessä ole kieltäytynyt tästä tarjouksesta.

Pirkko-Liisalla on eläkkeelläkin "kovaa menoa". Hän kuitenkin nauttii, kun saa tehdä vapaaehtoistyötä "levosta käsin". Leskirouvaa työllistävät myös neljä lasta ja neljä lastenlasta. Tytär lapsineen asuu jopa tällä hetkellä samassa taloudessa Pirkko-Liisan kanssa.

– En millään olisi jaksanut, ellei Jumalan armo olisi kantanut näinä vuosina. Itsessäni olen ollut heikko ja uupunutkin, mutta niin tavattoman kiitollinen kaikesta siitä, mitä olen Jumalalta saanut.

Diakonissalaitokselta valmistuessaan Pirkko-Liisa sai muistojakeeksi Ps. 16:11: *"Sinä neuvot minulle elämän tien; ylenpalttisesti on iloa sinun kasvojesi edessä, ihannuutta sinun oikeassa kädessäsi iankaikkisesti"*.

– Tämä lause on ollut elämässäni totta!

– Viime pyhänä alkoi itkettää ilosta yhteisen esirukouksen aikana. Siinä rukoiltiin, että "kun aikamme tulee täyteen, lähetä pyhät enkelisi hakemaan meidät luoksesi taivaan kotiin". Se minulta vielä on kokematta! Mutta Jumala on ollut uskollinen, ja toteuttaa varmaan tuonkin ihmeellisen asian. ■

